

Jautājumi SIA “Latvijas Zaļais Elektrons” projekta „Dabas resursu nodokļa atbrīvojumu piemērošanas sistēmu darbības efektivitātes novērtējums” īstenošanas ietvaros

Kā vērtējat principus pēc kādiem pašreiz tiek piešķirti DRN atbrīvojumi (tajā skaitā LVAFai slēdzot/atjaunojot līgumus ar apsaimniekošanas organizācijām)? Vai tie ir pietiekami skaidri? Vai tie ir pārāk vienkārši/komplicēti?

Uzsākt darboties šajā jomā ir vismaz vidēja termiņa projekts. Tās patiesībā ir ilgtermiņa investīcijas. Savukārt pretī mēs saņemam īstermiņa atbrīvojumu. Tas ir, nepārsniedzot gada periodu. Varētu teikt, ka nav stingri noteikti vai izsvērti kritēriji, pēc kuriem būtu noteikts, ka atbrīvojums tiks piešķirts. Jo mums nav zināms cik lielā mērā tiek ņemta vērā iepriekšējo programmu izpilde! Jo interesanti jau ir tas, ka parasti atbrīvojums ir saistīts ar kalendāro gadu. Atskaitāties mēs par kalendāro gadu faktiski tikai iesniedzot gada pārskatu. Ir 2 veidu dati, kurus var iegūt: vieni ir pa tiešo, kurus mēs iesniedzam ministrijā, reizi pusgadā, iesniedzam apsaimniekošanas pārskatu (20. augusts un arī 20. februāris) un auditētais pārskats, kas patiesībā sakrīt. Tas nav īsti pareizi. Jo patiesībā tas ir viens un tas pats pārskats, kurš tikai pēc tam iet uz auditu. Otrie dati ir no reģistra. Galvenā lieta ir tāda, ka mums vienlaikus ir spēkā divi likumdošanas virzieni vai likumi: Atkritumu apsaimniekošanas likums un Dabas resursu nodokļa likums. Ja mēs, teiksim, ziņojumu reģistram, ko kārtos LEtERA, sniedzam atbilstoši 10 kategorijām, kas Atkritumu apsaimniekošanas likumā, ko mēs saucam par profesionālo klasifikatoru, tad atbrīvojumu saņemšana un atskaitīšanās Vides Ministrijai, notiek pēc DRN likuma. Protams, tās kategorijas savstarpēji korelē, bet tas ir ļoti uzskatāmi, ka viņas šādā veidā atšķiras. Īsti neredzam jēgu šādam sadalījumam. Labi, varējām izdalīt mobilos telefonus. Tik pat labi varējām izdalīt zobu birstītes elektriskās atsevišķi. Neredzam tam pamatojumu. Mūsu gadījumā, praksē jau tomēr ir tā, ka reāli, ja mēs vērtējam pēc savākšanas specifikas un pēc pārstrādes izmaksām, tās ir 5 – 7 grupas. Visas varētu sadalīt un šādā veidā izpildīt normas. Tas būtu vienkāršāk nekā, teiksim, ja mums ir jānodrošina normu izpilde 15 dažādos veidos.

Atskaitoties, mums ir jāsniedz gan, teiksim varētu teikt tā : klienti, kuri mums ir tekošā brīdī, kā arī informācija par izmaiņām. Tas nozīmē, ka, ja mums kāds klients ir aizgājis vai nācis klāt, tad mums šī informācija ir jāsniedz. Tāpat arī, teiksim, ja mēs veidojam korekcijas, mums pienāk jauni klienti, mums pienākums iesniegt informāciju par jauno klientu; plānotajam tirgū novietotajam veidam. Tas vairāk ir domāts ir tā, cik lielā mērā tas ietekmē kopējās prognozes, bet pamatā sistēmām ir svarīgas prognozes. Bet mēs arī veicot prognozes viņas nesastādām pilnīgi viens pret vienu, respektīvi – to ko mums iesniedz klienti, mēs viņas pakoriģējam ar savām marketinga plānotām aktivitātēm, mēs plānojam ar tehnoloģiju attīstību, saliekam kopā, ar vispārējo tautsaimniecības izaugsmi vai teiksim nu - cik lielā mērā tas varētu būt plānots. Tas ir tas mūsu rezultāts! Varbūt tā arī viena no problēmām, ka tirgus līdz šim bija augošs, šobrīd viņš ir krītošs. Un tas diezgan kardināli ietekmē arī tos kopējos rezultātus. Tas, savukārt, jau katrā atsevišķā sistēma tas sastāda visu valsti kopumā. Tas, teiksim, nebūtu pats trakākais.

Bet šeit es nonāku pie tāda zināma kurioza. Pieņemsim, kaut kādā atskaites periodā mēs kā sistēma dabūjam vienu klientu, tad mēs faktiski atklājam klienta sniegto komercinformāciju. Tas arī nebūtu īsti pareizi. To mēs savā laikā jau rakstījām. Es saprotu arī, ka ministrija jau koriģē šos noteikumus atbilstoši tai praksei kāda izveidojas. Jo apsaimniekošanas sākumā arī bija tas, ka paši līgumpartneri, potenciālie, bija sasolījuši, ka viņiem būs lielāks apjoms. Pie tam, šajā gadījumā, viņi pārstāvēja to asociācijas, ne mūsējās, bet, kuriem ir baltā tehnika. Viņi paši bija būtiski kļūdījušies novērtējot tos apjomus. Vai nu tā bija savstarpējā spēle, vai, teiksim, kā parasti prognozes ir prognozes. Neviens par šīm prognozēm atbildību nenes. Godīgi sakot būtu skumji, ja kāds sāktu nest par to atbildību. Mēs katrs pats esam atbildīgi par savas darbības plānošanu.

Lai mēs saņemtu, teiksim, atbrīvojumu, noslēgt līgumu ar valsti kā sistēmu, mums ir vēl viens pienākums bez šīs te pamatinformācijas (bez apjoma novērtēšanas, bez partneru, klientu sarakstiem) – norādīt šīs te savākšanas un pieņemšanas vietas visu pašvaldību teritorijā. Te, protams, varētu teikt tā: elektronikā Direktīva piedāvā 2 iespējas: tā ir pieņemšana tirdzniecības vietās un specializētos savākšanas punktos. Atšķirīgas prasības katram no viņiem ir vairāk vai mazāk atšķirīgas, bet tas tiek uzskatīts par pieņemamu un, mūsaprāt, faktiski tas arī ir pareizi. Nepareizi varbūt ir tas, teiksim, lai sistēma spētu

darboties un vienlaikus viņai, manuprāt, varbūt nebūtu nepieciešama tas pilnais pārklājums visas valsts teritorijā, jo katra sistēma attīstās pakāpeniski. Vienai varbūt starta punkts ir jau pilnībā izveidots, šī te sadarbība ar šiem te pašvaldību operatoriem. Cita pakāpeniski viņu veido. Varbūt viņi sāk reģionā attīstīties, bet tas jau nebūt neliedz, varbūt šis te reģionālā savākšanas sistēma, viņa savākt nepieciešamos apjomus.

Valstij būtu iespējama pienācīga kontroles iespēja. Šobrīd tas ir iznācis nedaudz savādāk. Jo tā kā elektronika netika izdalīta kā atsevišķa grupa, uz ko mēs savā laikā, mūsu akcionāru asociācijas vai ražotāju asociācijas aicināja, tad tas viss tika iekļauts kā videi kaitīgas preces. Un kā dzīve ir pierādījusi, ka tādā salīdzinoši mazā tirgū kā Latvija, ir tomēr ļoti būtiski, ka teiksim sistēmas spēj piedāvāt tādus universālus pakalpojumus. Faktiski tas arī ir tas, kāpēc katra sistēma raksta atsevišķas programmas, bet neraksta, teiksim, ir jāraksta par katru videi kaitīgu preču veidu un to nevar izdarīt kaut kādas vienas programmas ietvaros. Ir jāraksta par katru atkritumu veidu atsevišķa programma. Teiksim, ja tagad stājās spēkā Eiropas direktīva par akumulatoru un bateriju atkritumiem. Lai mēs būtu tiesīgi tos apsaimniekot, mums attiecīgi ir arī jāuzraksta vēl viena programma un jāiesniedz ministrijai. Principā nekādas problēmas mēs no tā neredzam, bet viss ir savstarpēji saistīts, jo, ja mēs raugāties no savākšanas punkta viedokļa, tad ir tā, ka patiesībā jau mēs pamatā izdalām 4 modeļus: mūsu gadījumā tas ir : reversās loģistikas shēma, kad caur mūsu līgumpartneriem, pašiem ražotājiem, caur viņu servisiem šie te ..., nu pērkot, teiksim jaunu preci, viņi apkopo viņus un atved pie lielajiem vairumtirgotājiem un no turienes tādās uzkrāšanas vietās. No turienes viņi centralizēti tiek savākti tālāk. Ir variants, ka sadarbība attiecīgi ar operatoriem. Ir variants: tiešā savākšana no mājāsaimniecībām. Te ir dažādi varianti : maksas, bezmaksas. Tas atkarīgs vairāk no paša operatora. Bez šaubām ir akcijas.

Starp citu ir vēl viena interesanta lieta, ko pierādīja krītošais tirgus. Nu teiksim, apsaimniekotāji, tai skaitā arī mēs, gada sākumā vai beigās uz jauno periodu slēdzam līgumus ar saviem savācējiem, pārstrādātājiem. Un tagad ir tāda situācija: tirgū ir būtisks kritums, tas nozīmē, ka mums samazinās finansējums automātiski. Problēma rodas otrā galā. Var jau apstādināt, pieņemsim, savākšanu vai pieņemšanu, bet kas notiek? Atjaunot pēc tam to ir ārkārtīgi grūti! Būtībā gada sākumā mēs, ne tikai mēs, bet visi apsaimniekotāji Latvijā bija spiesti nobremzēt savācējus, savākšanas procesu. Šajā gadījumā neiet runa par kaut kādām reklāmām vai tamlīdzīgi. Pēc tam ir jāiegulda krietni vairāk līdzekļu, lai, teiksim piebremzētu procesu kaut kādā veidā atjaunotu. Rezultātā mēs neesam ne par matu ieinteresēti savākt par gramu vairāk, par kilogramu vairāk. Tik cik ir vajadzīgs, tik arī vāksim! Pēc šādas shēmas. Un tas būs, ja tu man zvanīsi kā savācējs un teiksi: klausies, man te ir par 5 monitoriem vairāk! Liec kur tu viņus gribi tos 5 monitorus! Man viņus nevajag! Viss! Un tā ir tā likuma būtība, likuma gara jēga, kāpēc viņš te tika ieviests? Lai šitādas situācijas notiktu? Bet kāpēc mēs nevaram savākt vairāk nekā vajag?

Kā vērtējat līgumpartneru iesaistīšanās sistēmā efektivitāti un godprātību sniedzot datus par savu saimniecisko darbību? Vai ir ieviests/būtu nepieciešams kāds papildu kontroles mehānisms uzņēmumu pārbaudei?

Mēs arī esam izveidojuši paši savu iekšējo audita sistēmu. Mums ir auditori, kuri ir atbilstoši sertificēti un profesionāli. Kas ir tiesīgs šos jautājumus veikt? Šajā gadījumā formāli jebkurš, jo nekādi ierobežojumi nav. Protams, jautājums ir cits. Nevar aizsūtīt formāli jebkuru, lai viņš nekompetenti veiktu auditu uzņēmumos. Klienti mums ir diezgan nopietni, patiesībā kā katrai sistēmai, līdz ar to zināma kvalifikācija, pieredze ir vajadzīga. Mums šai gadījumā ir vienkāršāk, jo, pietiekoši ilgi darbojoties šajā tirgū, mums ir arī atbilstoši kontakti, sadarbība ar auditoru kompānijām un atsevišķiem cilvēkiem, kuriem ir tiesības veikt šīs lietas, kuru kompetenci neviens neapšaubā un neapstrīd, jo arī pietiekami ilgi darbojas.

Tas ir viens. Otrs, vairāk vai mazāk, pirmkārt, jau mēs panākam ar to, ka visiem mūsu klientiem ir unificētas un vienādas prasības, kuras, no vienas puses, no likumdošanas viedokļa, bet no otras, mums ir vienveidīgi traktējumi, vienādas atskaites formas. Klients, zināmā mērā, tiek pieradināts, viņš aprod ar to. Cenšamies arī izrunāties detalizēti visas problēmas. Bieži vien tā problēma ir tāda: var pieiet tā kā grāmatveži - debets, kredīts. Debets, kredīts neko nenožīmē. Tātad, tev ir kaut kāda iekārta un ir, teiksim, atbildība tiek reizēm par atskaišu sniegšanu ir uzlikts cilvēkiem, kuri ļoti tālu no elektronikas stāv. Viņi pat nesaprot, kas tā par ierīci. Un tad pirmais, mēs mēģinām saprast vismaz tehnisko pielietojumu, ja nevar pats, tad lai pasaka kāds no kompānijas. Un tālāk viņu jau var identificēt savādāk. Cilvēks saprot, ka tā konkrēti ir iekārta, ka iekārta klasificējas šādi, ka viņai ir atbilstošs kods un ka viņa mūsu atskaitē ir liekama tur. Tad diskusija par komponentiem, protams, vēl. Es domāju, ka šie dati ir objektīvi, jo pašā sākumā zinu, ka bija tāds periods atsevišķiem klientiem, it īpaši lielajiem nācās savas uzskaites sistēmas pārtaisīt. Bet tā lielākā problēma radās tieši vidējiem, jo lielajiem vienības ir daudz. Teiksim, mūsu klientiem lielākā kādas 100 000 pozīcijas ir noliktavā. Viņu uzskaites sistēma atļauj veikt šīs darbības. Tā tad ir kaut kādas papildus atlasas funkcijas 2 jāiestāda. Patiesībā tā ir viena no niansēm. Liekot arvien katru atkritumu veidu klāt, kurš ir nodokļu objekts, viņiem attiecīgi ir vajadzīgs grāmatvedības sistēmā papildus šīs te pozīcijas uzskaites vai to identificēšanai. Lielajiem parasti ir sistēmas, kas to ļauj. Mazajiem business ir pārskatāms. Problēmas rodas ar vidējiem. Kad business nav tik milzīgs, lai viņš atļautos iegādāties ļoti nopietnu grāmatvedības uzskaites sistēmu. Tai pat laikā, business ir pietiekami liels, lai viņš vairs nebūtu pārskatāms. Bet pamatā nav īsti pamata šos datus apstrīdēt. Atsevišķās situācijās, kad ir, mēs cenšamies viņus precizēt. Es nedomāju, ka šis jautājums būtu jārisina no valsts puses ar audita starpniecību. Pašreizējā brīdī noteikti nē!

Kā vērtējat patreizējo atskaišu sniegšanas sistēmu LVAF/LEtERA u.c.? Vai atskaišu formas, to iesniegšanas laiki un termiņi, kā arī pati iesniegšanas kārtība ir optimāla? Ja nē, kādi, jūsuprāt, uzlabojumi būtu nepieciešami?

Atskaites gada beigas ir visneloģiskākās. Līdz 20. februārim ir jāiesniedz neauditēts un pēc tam līdz 1. maijam auditēts. Tajā pat laikā tas ir tas, kas iet ministrijai un saistībā ar nodokli, bet katru ceturksni mēs tik un tā sniedzam informāciju reģistrā. Pārējās atskaites līdz 20. datumam nerada problēmas. Šis datums ir pilnīgi pietiekošs, ja vērtējam no sistēmas viedokļa. Problēmas rodas citur. Otra problēma rodas tā, ka mēs rakstam rēķinu tekošajā, nākošā ceturkšņa pirmajā mēnesī, bet periods ir par iepriekšējo periodu, tad šeit parādās divas iespējas, ko grāmatvedības likums piedāvā: vai nu mēs šo izrakstīto rēķinu PVN liekam ieņēmumos tekošajā, jaunajā ceturksnī vai iepriekšējā periodā. Un šeit parādās nobīdes, teiksim, VIDam attiecībā pret mūsu atskaitēm, ko mēs sniedzam par PVN maksāšanu un klientiem.

Tāpat uzlabojumi būtu nepieciešami patreizējā kategoriju sistēmā. Mūsu priekšlikums, lai mēs vāktu vairāk nekā vajadzētu atsevišķas kategoriju iekārtas un nesaspringtu tik ļoti, ieguldot naudu uz kaut kādām tām iekārtām, kas nenāk atpakaļ; apvienotu to visu pasākumu, tā kā citur pasaulē normāli ir – piecas grupas, sešas grupas (Austrijā 4 grupas). Un strādājam! Normāli vācam savus 4 kg, neatkarīgi no tā, kas tur ir, vai atstājam noteikumus par šīm 5 grupām un viss.

Valsts interesēs, pieņemsim, šajā situācijā, kad ir vajadzīgi tie kilogrami vai vēl... Mēs pieņemam, ka, teiksim, pats Dabas resursu nodoklis par elektroniskajām iekārtām, viņš varētu nebūt absolūti lielas summas, bet arī šīs summas jau varētu sākt novirzīt vismaz uz tiem savācējiem, pārstrādātājiem. Nu tā kā izdalīt tās subsīdijas. Gluži vienkārši viņiem tie apjomi, kurus mēs nepērkam. Tik pat labi valsts varētu adekvāti savu ieguldījumu dot. Kaut vai tās nelielās summas. Izsludināt konkursu un izdalīt. Pie tam izdalīt ne pēc principa, kurš uzvarējis, bet, ja reiz ir licenzēts pārstrādātājs un viņš spēj kaut kādu noteiktu apjomu nodrošināt, nu tad šīs naudas piešķir.

Jautājumi SIA „Latvijas elektrotehnikas apsaimniekošana” projekta „Dabas resursu nodokļa atbrīvojumu piemērošanas sistēmu darbības efektivitātes novērtējums” īstenošanas ietvaros

1. Kā vērtējat principus pēc kādiem patreiz tiek piešķirti DRN atbrīvojumi (tajā skaitā LVAFaI slēdzot/atjaunojot līgumus ar apsaimniekošanas organizācijām)? Vai tie ir pietiekami skaidri? Vai tie ir pārāk vienkārši/komplicēti?

Pašreiz jaunajiem apsaimniekotājiem ir pārāk vienkāršoti nosacījumi darbības uzsākšanai – tas dempinga cenu dēļ var radīt izkropļotu tirgus situāciju. Būtu nepieciešams noteikt stingrākas prasības attiecībā uz savākšanas punktu skaitu un to atvēršanas termiņiem.

Nesaskatām arī nepieciešamību pēc prognožu sniegšanas turpmākajiem periodiem, jo daudz kas ir atkarīgs no mainīgās tirgus situācijas un tādējādi iesniegtās prognozes var izrādīties neatbilstošas faktiskajai situācijai.

2. Kā vērtējat sadarbību ar pašvaldībām un pārstrādes uzņēmumiem? Vai Latvijā ir pietiekamas izvēles iespējas starp vairākiem savākšanas un/vai pārstrādes uzņēmumiem? Vai kādas no materiālu veidu plūsmām apsaimniekošana sagādā īpašas problēmas?

Mūsaprāt šajā tirgū ir ieinteresētas visas tajā iesaistītās puses un pašreiz īpašas problēmas nesaskatām.

3. Kā vērtējat līgumpartneru iesaistīšanās sistēmā efektivitāti un godprātību sniedzot datus par savu saimniecisko darbību? Vai ir ieviests/būtu nepieciešams kāds papildu kontroles mehānisms uzņēmumu pārbaudei?

Līgumā ar katru no uzņēmumiem, kas saņem DRN atbrīvojumu, ir noteikts punkts par auditu, kuru mēs kā apsaimniekotāji varam veikt, ja rodas šaubas par sniegto datu

korektumu. Tādējādi mūsu klientiem atbrīvojums no DRN maksāšanas jau pati par sevi ir motivācija precīzu datu sniegšanai, tomēr papildus kontrole no VID un VVD puses būtu nepieciešama, it īpaši attiecībā uz tiem uzņēmumiem, kuri nav iesaistījušies nevienā apsaimniekošanas organizācijā un arī nemaksā DRN.

4. Kā vērtējat Jūsu/citu organizāciju veikto pasākumu efektivitāti sabiedrības informēšanā? Vai šo aktivitāšu rezultāti atspoguļojas sistēmas darbības efektivitātē? Vai ir skaidri kritēriji par to, kādā apjomā šīs darbības jāveic?

Būtu nepieciešams noteikt minimālās prasības kādas katram apsaimniekotājam šajā jomā būtu jāizpilda. Pašreiz bieži vien rodas situācija, kad dažādu apsaimniekotāju īstenotie pasākumi būtībā dublē cits citu. Tādēļ mūsu priekšlikums būtu katram apsaimniekotājam ieskaitīt noteiktu līdzekļu daudzumu (piemēram, Polijā tas ir 5% no apgrozījuma) kādai noteiktai valsts instancei, kura tad arī īstenotu un koordinētu sabiedrības informēšanas kampaņas.

5. Kā vērtējat patreizējo atskaišu sniegšanas sistēmu LVAFA/VPVB u.c.? Vai atskaišu formas, to iesniegšanas laiki un termiņi, kā arī pati iesniegšanas kārtība ir optimāla? Ja nē, kādi, jūsuprāt, uzlabojumi būtu nepieciešami?

Problēmas rada pārāk īsie ceturkšņa atskaišu iesniegšanas termiņi – vairākiem mūsu klientiem pārstāvniecību galvenās mītnes atrodas ārvalstīs un visa preču uzskaitē notiek caur tām, līdz ar to ir ļoti grūti 20 dienu laikā apkopot visu nepieciešamo informāciju. Mūsu priekšlikums būtu termiņu pagarināt līdz, piemēram, 90 dienām, kā arī ieviest iespēju iesniegtajos datos veikt korekcijas. Daudz ērtāk būtu arī ja visas atskaites būtu jāiesniedz tikai vienai institūcijai – LVAFA. Pašreizējais atskaišu iesniegšanas biežums ir nedaudz par lielu, tomēr piekrītam, ka jābūt ne tikai gada atskaitē, bet arī kādām starpatskaitēm. Tādēļ, mūsuprāt, lietderīgi būtu iesniegt atskaites reizi pusgadā.

6. Kā vērtējat noteikto kombinētās nomenklatūras kodu tabulu elektrisko un elektronisko iekārtu uzskaitē?

Tabulu uztveram kā ierobežojumu. Bieži vien nākas saskarties ar situācijām, kad klienti ir ieveduši kādu specifisku iekārtu, kuras kods tabulā nav atrodams, kā rezultātā tā netiek uzskaitīta kā EEI. Lai no tā izvairītos, ieteiktu vai nu tabulu likvidēt vai arī koriģēt Atkritumu apsaimniekošanas likumā minēto EEI definīciju tādā veidā, kas noteiktu, ka uzņēmumam ir jāvadās pēc faktiskā preces apraksta un lietošanas specifikācijas nosakot vai tā ir darbināma ar elektrību, atbilst noteiktajai voltāžai, utt., bet kodu tabulu noteikt tikai kā palīglīdzekli, kas atsevišķos gadījumos varētu atvieglot preču identifikāciju.

Jautājumi A/S “Latvijas Zaļais Punkts” projekta „Dabas resursu nodokļa atbrīvojumu piemērošanas sistēmu darbības efektivitātes novērtējums” īstenošanas ietvaros

Kā vērtējat principus pēc kādiem patreiz tiek piešķirti DRN atbrīvojumi (tajā skaitā LVAFaī slēdzot/atjaunojot līgumus ar apsaimniekošanas organizācijām)? Vai tie ir pietiekami skaidri? Vai tie ir pārāk vienkārši/komplīcēti?

Principi ir noteikti likumdošanas aktos, liekas viņi ir vērsti uz to, lai spētu darboties visā Latvijas teritorijā, tas nozīmētu, ka attiecīgi konteineri būtu pieejami lielai daļai iedzīvotāju un arī elektronikā, kur jau ir ļoti konkrēti noteikts, ka jābūt pieņemšanas punktiem visās rajonu pašvaldībās vai tirdzniecības vietās. Mūsaprāt, visas sistēmas šos nosacījumus neizpilda, un to, šķiet, arī neviens nav izmantojis kā argumentu, lai kādu atbrīvojumu nepiešķirtu, tāpēc, ka neizpilda visas sistēmas pilnīgi vienādi šos nosacījumus. Mūsaprāt, šie nosacījumi varētu būt vēl stingrāki. Tam ir jāiziet no lietderīguma, efektivitātes principa. Uzlikt birokrātiskas prasības, arī nav vērts, tam jābūt ekonomiski pamatotam, efektīvam procesam, lai nesadārdzinātu izmaksas tiem, kas maksā par šo pakalpojumu, konkrēti - ražotājiem, importētājiem. No otras puses, ja ir tik daudz konkurentu uz vienu un to pašu tirgu, tad kaut kā viņi jāspēj izvērtēt, lai prasības ir pilnīgi vienādas, lai nav tā kā kāds var neatvērt visus pieņemšanas punktus. Ja Vides ministrija ar viņu tāpat slēdz līgumu, bet rezultātā apsaimniekotājs neinvestē tik daudz līdzekļu šai sistēmas pārklājumā, līdz ar to viņš var piedāvāt zemākas cenas, ar dempinga cenām piesaistīt uzņēmumus, kuriem ir ļoti svarīga šī cena, jo rezultāts jau nemainās, būtībā, ja visiem ir šis atbrīvojums.

Patreizējā sistēma ir tāda, ka iekšā var tikt jebkurš. Atliek vien uzrakstīt programmu, atbilstoši punktiem, un saņemt šo atbrīvojumu. Tad sākas cenu dempingošana. Runājot par pieņemšanas punktiem, mūsu skatījumā būtu jābūt tā, ka pa priekšu jāizpilda kādi kvalifikācijas kritēriji un tikai tad var saņemt atbrīvojumu, kvalifikācijas kritēriji nevar būt uzrakstīta programma. Būtu jābūt nodoma protokoliem vai noslēgtiem līgumiem ar tiem, kas šos punktus uzturēs vai nodrošinās šo punktu darbību. Ja ir punkti, ir šie nodomu protokoli, tad var noslēgt ar ministriju līgumu. Citiādi tagad ir tā, tiek piešķirts atbrīvojums un nav dzirdēts, ka kādam tas

būtu atņemts. Protams, MK noteikumi paredz pieņemšanas punktus visās rajonu pašvaldībās vai tirdzniecības vietās. Tas, principā, ir jālikvidē. Nevar būt tik klaja atšķirība. Pietiek pilnīgi tirdzniecības vietās, tas ir vārds daudzskaitlī, tātad 2 gab. Rīgā, ar to arī pietiek. Tas nav pareizi. Tātad jāizmaina ir punkts par elektropreču pieņemšanas punktiem vai arī tam ir jābūt visās rajona pašvaldības, mūsu skatījumā, un tirdzniecības vietās vai arī tirdzniecības vietās visās rajonu pašvaldībās. Tie ir kritēriji, kādiem jābūt apsaimniekošanas sistēmā. Tas būtu runājot par elektriskajām un elektroniskajām iekārtām.

Kā vērtējat sadarbību ar pašvaldībām un pārstrādes uzņēmumiem? Vai Latvijā ir pietiekamas izvēles iespējas starp vairākiem savākšanas un/vai pārstrādes uzņēmumiem? Vai kādas no materiālu veidu plūsmām apsaimniekošana sagādā īpašas problēmas?

Vides ministrijai un Vides Aizsardzības Fondam nevajadzētu tik daudz iedziļināties par iespējam pārstrādāt, to vajadzētu atstāt biznesa ziņā, mēs paši atradīsim veidu. Ministrijai jānosaka procenti, ko viņa ir izdarījusi un jānosaka, kas skaitās pārstrāde, tas principā ir noteikts. Pārstrāde Latvijā vai ārpus Latvijas, par to, lai galvas lauza apsaimniekošanas sistēmas. Vai tā ir Līgatne vai Klaipēda, tam nav nekāda nozīme. Bizness vienmēr atradīs, kur ir izdevīgāk. Mēs vienmēr atradīsim to izdevīgāko: cenas ziņā, vietas ziņā, kur to aizvest un pārstrādāt. Tas ko ministrijai būtu jāskatās: vai tas ko uzrāda kā pārstrādi, patiešām ir pārstrāde, vai tas nenonāk kādā mežā. Ja, teiksim, tā ir Līgatne, tad ir skaidrs, bet problēma rodas ja tā ir SIA X, kurai nav pārstrādes atļauju. Mūsu skatījumā, ja ir līgums ar pārstrādātāju, ir jāpievieno šī līguma kopija, kā arī šī pārstrādātāja atļaujas, jo katram, kas nodarbojas ar pārstrādi, ir jābūt Reģionālās Vides pārvaldes B vai A kategorijas atļaujām.

Un kā ir ar ārvalstu uzņēmumiem? Tur nav sarežģītāka šī situācija ar tām atļaujām?

Tur ir sarežģītāk. Latvijas valstij nav nekāda darīšana gar ārvalstu uzņēmumiem, bet ja tas Eiropas Savienības iekšienē, tad, liekas, tās ir vienotas prasības - vai tā ir

Latvija vai Lietuva. Pastāv regula, kas nosaka atkritumu pārvadājumus, kur ir speciāla notifikācijas forma, kas ir vajadzīga aizpildīt. Ja ir bīstamie atkritumu, tad ir jāsaskaņo starp Latviju un tās valsts vides institūcijām šī te notifikācijas forma, lai varētu pārvest pāri robežai. Tas ir normāli. Tur tās prasības ir. Ja tās notifikācijas ir, tad var redzēt, ka tiešām ir aizgājis uz to uzņēmumu, kas ir norādīts, lai pārstrādi veiktu, nevis aizvests, teiksim, uz mežu.

Runājot par pašvaldībām - jautājums ir cik lielā mērā ir nepieciešama sadarbība ar pašvaldībām? Ko tas dod priekš reģenerācijas normu izpildes ministrijai? Ja apsaimniekošanas sistēma uzskata, ka viņiem vajadzīgs līgums ar pašvaldību, tad lai viņi slēdz. Ja šis līgums ar pašvaldību ietver saistības par elektropreču pieņemšanas punktu izveidi un uzturēšanu, labi. No ministrijas puses tādas prasības nav, jo pašvaldība neregulē, viņa pati nenodarbojas ar saimniecisko darbību. Viņi ir atbildīgi par atkritumu apsaimniekošanu dotajā teritorijā un viņi slēdz līgumus ar atkritumu operatoru, kas izvēlēts dotajā teritorijā. Tas ir viss, ko viņi dara. Mēs paši varam brīvi izvēlēties. Vai tur ir viens vai vairāki operatori noteiktajā pašvaldībā ar kuriem strādāt, jo pašvaldība jau neietekmē saimniecisko darbību ar divām privātpersonām. Jā, ir izglītojoši projekti, kuros mēs sadarbojamies ar pašvaldībām. Mums ir bijuši projekti pašvaldībās. Strādājam ar skolu valdēm, skolotājiem. Pašvaldības interesējas par to lietu. Viņi var teikt, ka mūsu teritorijā notiek dalītā savākšana, ir konteineri. Bet viņiem tāda finansiāla, saimnieciska rakstura ietekme šai procesā nav. Tā ir tīra sadarbība. Mēs vienkārši sadarbojamies. Mēs tiešajā nevaram nekādi sadarboties, mēs strādājam ar atkritumu operatoriem, kas dotajā teritorijā liek konteinerus, viņus izved utt. Tas, ka būtu jābūt līgumam ar atkritumu apsaimniekošanas operatoru konkrētajā rajona pašvaldībā, tas gan, bet tādas prasības nav nekur iestrādātas. Ja mēs norobežojamies no atkritumu operatoriem kā tādiem, bet, piemēram, ja mums ir līgums ar pārstrādātāju, mums ir jābūt līgumam arī ar savācēju. To mēs katru pusgadu iesniedzam. Mūsu skatījumā nebūtu jāiesniedz katru pusgadu šis apliecinājums, bet jāiesniedz reizi gadā par visiem tiem apjomiem, kas ir izgājuši caur apsaimniekošanas sistēmu. Gan no savācēja, gan arī no pārstrādātāja. Jo mums jau ir visas šīs pavadzīmju kopijas, kuras mēs esam gatavi nest uz ministriju, bet ir vienkāršāk

paprasīt šo te apliecinājumu. Bet to vajadzētu reizi gadā, nevis kā tagad, reizi pusgadā.

Kā vērtējat līgumpartneru iesaistīšanās sistēmā efektivitāti un godprātību sniedzot datus par savu saimniecisko darbību? Vai ir ieviests/būtu nepieciešams kāds papildu kontroles mehānisms uzņēmumu pārbaudei?

Tagad jau noteikumi paredz, ka sistēmai ir jānodrošina arī plūsmas audits un ir atsevišķi audita noteikumi. Sistēmas auditam jāauditē ne tikai sistēma, bet arī tas, lai viņi pārlicinātos par to datu ticamību, jāauditē zināma daļa no līgumpartnera plūsmas. Līgumpartneru plūsmas paši auditējam jau vairākus gadus. Mēs nekad nevaram būt droši, bet tas nevar būt tāds pašmērķis, 100% pārbaudīt šo līgumpartneru plūsmu, jo tas būtu vienkārši pārāk dārgi. Tādēļ tas tiek darīts, izlases veidā, ja rodas aizdomas, ka varētu būt kādas īpatnības konkrētajā uzņēmumā. No atskaitēm tas ir redzams, tad, protams, tur tiek veikts audits.

Runājot par valsts iestāžu veiktajām pārbaudēm, Reģionālo vides pārvalžu inspektoriem būtu jāiet nevis uz tiem uzņēmumiem, kuri ir apsaimniekošanas sistēmās, bet jāmeklē tie uzņēmumi, kuri ir dabas resursu nodokļa maksātāji, bet nav nevienā apsaimniekošanas sistēmā. Zinām, ka atsevišķas šādas pārbaudes jau ir veiktas. Bieži, tad, kad ir bijis vides inspektors uz uzņēmumu, uzlicis sodu par to, ka tur nav apsaimniekots iepakojums, nav nekāds līgums ar kaut kādu no sistēmām, tad uzņēmums ļoti ātri pie mums atnāk un slēdz līgumu ar mums, jo viņš ir samaksājis sodu un viņš vēlreiz to negrib darīt.

Kas attiecās uz līgumpartneru kontroli, mēs mūsu apsaimniekošanas sistēmā to darām tik daudz, lai pārlicinātos vai šīs plūsmas ir pareizas. Un patiesībā tā viņiem ir kā bonuss, kad mēs viņiem aizsūtām auditu. Gadījumā, ja pārbaudē ieradīsies Valsts Ieņēmuma dienests, uzņēmumam šajā jomā vairs nebūs nekādu problēmu.

Par 2007. gadu visiem apsaimniekotājiem bija jāiesniedz auditēti pārskati. Vai jūsuprāt pieļaujamā nobīde no normas – 10% - ir optimāla?

Es domāju, ka tā ir optimāla. Tur varētu vēl domāt par pieciem, bet 10% var ļoti ātri salasīt. Kaut tā viena iemesla pēc, kad ne viss ir stingri reglamentēts.

Kā vērtējat Jūsu/citu organizāciju veikto pasākumu efektivitāti sabiedrības informēšanā? Vai šo aktivitāšu rezultāti atspoguļojas sistēmas darbības efektivitātē? Vai ir skaidri kritēriji par to, kādā apjomā šīs darbības jāveic?

Šajā jomā situācija ir divējāda - no vienas puses nebūtu pat obligāti uzlikt par pienākumu sabiedrību informēt, jo izveidojot pieņemšanas punktu, bet iedzīvotājiem nesniedzot informāciju par to, kur ir šis pieņemšanas punkts, nauda tiek izlietota nelietderīgi. Bet no otras puses zinot to, cik viegli tirgū ienāk mazie apsaimniekotāji, kas dempingo ar cenām, viņi vispār neko neinvestē sabiedrības izglītošanā, tādēļ gribētos teikt, ka sabiedrības izglītošana ir kā obligāts pasākums. Pateikt vai tai ir jābūt kādai konkrētai summai vai kādam procentam no apgrozījuma, ir grūti. Iespējams, ka tas varētu būt kāds procents no, teiksim, tirgū novietotā apjoma vai no apgrozījuma. No apgrozījuma varbūt sarežģītāk, jo tā tomēr ir komerciāla informācija. Jautājums ir kā to varēs pierādīt, ka nauda tiešām ir tērēta. Tik pat labi ir iespējams noslēgt fiktīvu līgumu ar mēdiju aģentūru, kas šķietami parādīs, ka tērētas ievērojamas summas.

Kā vērtējat patreizējo atskaišu sniegšanas sistēmu LVAFA/VPVB u.c.? Vai atskaišu formas, to iesniegšanas laiki un termiņi, kā arī pati iesniegšanas kārtība ir optimāla? Ja nē, kādi, jūsuprāt, uzlabojumi būtu nepieciešami?

Iesniedzamo atskaišu saraksts ir garš un vairākas no tām pēc būtības dubultojušas. Tāpat arī uzskatām, ka ir pārāk daudz kontrolējošo, ziņu apkopojošo institūciju un aģentūru. Mūsu skatījumā, principam būtu jābūt – Vides ministrijai ir jānodarbojas ar normatīvo aktu izdošanu un pārraudzīšanu kā tie tiek īstenoti. Ja tā to nevar veikt pati, tad to deleģēs veikt Vides Aizsardzības Fondam. Iepakojums, elektronika, arī videi kaitīgās preces - ja LVAFAi ir uzlikts pienākums kontrolēt, tad arī viņiem ir jāsniedz šīs atskaites. Pārējās institūcijas – LEtERa, VPVB, tikai dublē šīs funkcijas.

Mūsaprāt, sistēmām, kas ir tikko sākušas savu darbību, atskaites vajadzētu sniegt reizi ceturksnī, varbūt reizi pusgadā. Bet tās sistēmas, kuras jau nostrādājušas vienu gadu, tām būtu jāsniedz tikai šis viens ziņojums, kas ir maijā, līdz 1. maijam.

Problēmas sagādā arī atskaišu iesniegšana līdz nākamā mēneša 20. datumam – mūsu klientu grāmatveži par atskaišu sniegšanu mums sāk domāt tikai tad, kad viņi 15. datumā ir aizpildījuši atskaites VID. Un tad viņiem ir visi tie dati kopā un var iesniegt mums. Mums ir pāri pa 1000 klientu. Visi nekad neiesniedz līdz tam 20. datumam. Mums viņi ir jāapkopo un jāaiznes, fiziski tas vienkārši nav iespējams izdarīt. Jo vienmēr ir kādi parādnieki, kuri ir aizmirsuši par to, kuri vēl pēc tam koriģē, savukārt mēs iesniegtās atskaites vairs koriģēt nevaram.

Kā Jūs izprotat aili „Atkārtoti izmantotais iepakojums” atskaitē par izlietotā iepakojuma savākšanas un apsaimniekošanas apjomiem?

Domājam, ka no tās tabulas vispār vajag atteikties. Tur, kur ir jāuzrāda no svešām valstīm ievestais tukšais, tad iepakotais... Tādas ziņas mums ir ļoti grūti dabūt. Tos datus, kurus esam līdzšinējās atskaitēs šajā ailē norādījuši mēs prasām uzņēmumiem. Mēs šos datus nepārbaudām. Tas reģenerāciju absolūti nekādi neietekmē.

Kā vērtējat kombinētās nomenklatūras kodu lietošanu EEI identifikācijā?

Bieži vien rodas situācijas, kad pēc definīcijas prece ir elektriska iekārta, taču koda nav. Šādu situāciju varētu risināt konkrēto iekārtu ieskaitot lielajā kategorijā. Kaut arī viņa kā veids nav minēts. Piemēram, ja tā ir slimnīcas gulta, kurai klāt ir elektromotors. Kas tā ir: medicīnas iekārta vai patērētāja iekārta? It kā īsti ne šur, ne tur. Motors ir klāt, tad elektroierīce tā ir. Tas nozīmē, ka ja mēs gribam šādu sistēmu saglabāt, tad katrai kategorijai ir jāuzskaita tie veidi, kas ir. Un tad ir jāieliek „citi”, kas varētu ietilpt pēc būtības tajā kategorijā, bet konkrēts kods nav noteikts.

Vai ir vēl kādas lietas vai apstākļi, kas kavē sistēmas darbību un kuri būtu jāuzlabo?

Jā! Eiropas Savienība prasa – atsevišķi pārstrādāt CRT, tas ir gan televizorus, gan datoru kineskopus. Pie mums to prasa atsevišķi. Tad pārstrādāt atsevišķi aukstuma iekārtas, jo tur ir iekšā freons. Tad atsevišķi pārstrādāt dzīvsudrabu saturošās lampas. Šīs te trīs lielās kategorijas, kurām ir noteikti, speciāli izdalīti pārstrādes apjomi. Mūsu ierosinājums būtu vienkāršot atpakaļ savācamos veidus, atbilstoši Eiropas Savienības prasībām. Respektīvi, ja ir trīs veidi, kas ir noteikti: CRT, dzīvsudrabu saturošās lampas un freonu saturošie. Tiem ir jānosaka atpakaļ savākšana atsevišķi. Un tad atsevišķi noteikt atpakaļ savākšanu baltajai tehnikai, kas ir liela izmēra iekārtas. Un tad ir brūnā tehnika, kas ietver, patiesībā, visu pārējo. Jo atklāti sakot: datorus un magnetofonus pārstrādā vienā un tai pašā vietā, kaut gan vieni skaitās informācijas tehnoloģijas, otri skaitās patērētāju, plašu patēriņu. Samazināt līdz šīm te 5 kategorijām atpakaļ savācamos veidus. Līdz ar to, pirmkārt, izpildīt Eiropas Savienības prasību par 4 kg mājsaimniecības precēm. Un, otrkārt, veicināt šo 4 kg izpildi. Jo tagad mums visas iekārtas ir sadalītas 15 veidos, detalizēti. Un ir tā, ja ir noteikts savākt atpakaļ 20% televizoru, tad, principā gada vidū ir iespējams izpildīt nepieciešamās normas un konkrētās iekārtas vairs nepieņemt. Tajā pašā laikā uz mobilajiem telefoniem varbūt norma tik vienkārši nepildās.

Nevienā citā Eiropas valstī, cik mēs esam izpētījuši, nekur nav vairāk kā šīs 5 kategorijas atpakaļ savākšanai. Varbūt kaut kur ir maksimums 7 kategorijas. Bet visur ir 5, jo Direktīva nenosaka, ka ir jāvāc atpakaļ 10 vai 15 kategorijās. Šīs 3 kategorijas izdalīs un tad šīs te lielā, mazā izmēra mājsaimniecības iekārtas. Mūsu valsts nav tik bagāta, lai mēs varētu atļauties šādi te vākt, 15 kategorijās!

Jautājumi SIA „Zaļā josta” projekta „Dabas resursu nodokļa atbrīvojumu piemērošanas sistēmu darbības efektivitātes novērtējums” īstenošanas ietvaros

7. Kā vērtējat principus pēc kādiem pašreiz tiek piešķirti DRN atbrīvojumi (tajā skaitā LVAFai slēdzot/atjaunojot līgumus ar apsaimniekošanas organizācijām)? Vai tie ir pietiekami skaidri? Vai tie ir pārāk vienkārši/komplīcēti?

Principi pēc kādiem pašreiz tiek piešķirti DRN atbrīvojumi ir pietiekami skaidri, tomēr neskaidrību rada daži procedūras jautājumi:

a) nav precīzi skaidrs līdz kuram datumam, saskaņā ar Ministru kabineta noteikumiem Nr. 446 un Nr.489, ir jāiesniedz apsaimniekošanas plāns, lai saņemtu atbrīvojumu no nodokļa samaksas ar nākamā ceturkšņa pirmo datumu. Tas pats arī attiecas uz labojumu iesniegšanu ja mainās nodokļa maksātāji, kuri noslēguši apsaimniekošanas līgumu ar apsaimniekotāju. Būtu lieliski ja Vides ministrija vai Latvijas vides aizsardzības fonda administrācija izsūtītu e-pastu visiem apsaimniekotājiem vai savā mājas lapā ievietotu informāciju par datumu līdz kuram ir jāiesniedz iepriekš minētie dokumenti.

b) Ministru kabineta noteikumos Nr. 446 un Nr.489 ir noteikts, ka apsaimniekošanas plāns ir jāiesniedz turpmākajiem trijiem gadiem un apsaimniekošanas līgumu Vides ministrija noslēdz un atbrīvojumu piešķir uz laikposmu, kuru iesniegumā norādījis nodokļa maksātājs vai apsaimniekotājs, bet ne ilgāku kā uz trijiem gadiem. SIA „Zaļā josta” katru gadu savā iesniegumā norāda, ka vēlas saņemt atbrīvojumu turpmākajiem trīs gadiem, tomēr Vides ministrija atbrīvojumu piešķir tikai uz vienu gadu. Vai nu ir jāmaina Ministru kabineta noteikumi, jo pašreizējā ministrijas rīcība ir pretrunā ar normatīvajiem aktiem vai arī jāpiešķir atbrīvojums uz iesniegumā norādīto periodu.

8. Kā vērtējat sadarbību ar pašvaldībām un pārstrādes uzņēmumiem? Vai Latvijā ir pietiekamas izvēles iespējas starp vairākiem savākšanas un/vai pārstrādes uzņēmumiem? Vai kādas no materiālu veidu plūsmām apsaimniekošana sagādā īpašas problēmas?

Sadarbību ar savākšanas un pārstrādes uzņēmumiem vērtējam pozitīvi. Ja apsaimniekošanas ciklā kāda no materiālu veidu plūsmām sagādā īpašas problēmas, jo nav neviena savākšanas un pārstrādes uzņēmuma, tad palīdzam attīstīt šāda veida uzņēmumu. Esam uzņēmušies saistības pret nodokļu maksātājiem un valsti, tāpēc nepieļaujam situāciju, ka kaut kas varētu radīt sarežģījumus.

9. Kā vērtējat līgumpartneru iesaistīšanās sistēmā efektivitāti un godprātību sniedzot datus par savu saimniecisko darbību? Vai ir ieviests/būtu nepieciešams kāds papildu kontroles mehānisms uzņēmumu pārbaudei?

Savu līgumpartneru iesaistīšanos apsaimniekošanas sistēmā vērtējam kā ļoti efektīvu, jo balstoties uz līgumpartneru sniegto informāciju tiek pilnībā izpildītas valsts noteiktās prasības par izlietotā iepakojuma un videi kaitīgu preču savākšanas un pārstrādes normām. Visiem saviem līgumpartneriem piedāvājam iepakojuma un videi kaitīgu preču uzskaites sistēmas pārbaudi. Ja pārbaudes rezultātā tiek atklātas nepilnības, tad izveidojam ierosinājumu sarakstu, lai uzskaitē atbilstu normatīvajos aktos noteiktajām prasībām. Tomēr, šeit ir jāpiebilst, ka šis pakalpojums ir brīvprātīgs un mēs nevar uzspiest to nevienam līgumpartnerim. Papildus tiek arī auditēti SIA „Zaļā josta” gada pārskati un audita laikā auditors veic pretpārbaudes pie mūsu līgumpartneriem.

Visefektīvākā metode, lai uzlabotu līgumpartneru godprātību sniedzot datus par savu saimniecisko darbību, būtu valsts vides dienesta inspektoru vai citas pilnvarotas organizācijas pārbaude šajos uzņēmumos. Šīm institūcijām būtu visas nepieciešamās atļaujas brīvi un bez ierobežojumiem veikt pārbaudi pie nodokļa maksātājiem. Uzlabojot

sniegto datu pareizību, tiktu panākta materiālu savākšana un pārstrāde nepieciešamajā apjomā.

10. Kā vērtējat Jūsu/citu organizāciju veikto pasākumu efektivitāti sabiedrības informēšanā? Vai šo aktivitāšu rezultāti atspoguļojas sistēmas darbības efektivitātē? Vai ir skaidri kritēriji par to, kādā apjomā šīs darbības jāveic?

Savu darbību sabiedrības informēšanā un iesaistīšanā izlietotā iepakojuma un videi kaitīgu preču atkritumu apsaimniekošanā vērtējam kā ļoti efektīvu, jo arvien vairāk Latvijas iedzīvotāju sāk rīkoties, lai mazinātu savu negatīvo ietekmi uz vidi. Visaktīvāk mēs sadarbojamies ar Latvijas jauno paaudzi un katru gadu tiek rīkots Vislatvijas skolu konkurss, kurā skolēni sacenšas par savāktu izlietotā iepakojuma un videi kaitīgu preču atkritumu apjomu savā pilsētā.

Ministru kabineta noteikumos Nr. 446 un Nr.489 nosacījums par „pasākumu organizēšanu sabiedrības informēšanai un iesaistīšanai izlietotā iepakojuma vai vienreiz lietojamo trauku apsaimniekošanā, ietverot darbu ar iedzīvotājiem, tirgotājiem, biedrībām un nodibinājumiem, izglītības iestādēm un pašvaldībām” ir pārāk vispārējs. Nav skaidrs kādā apjomā šie darbi ir jāveic. Vajadzētu izstrādāt konkrētas minimālās prasības vai arī katrs apsaimniekotājs iesniegtu Vides ministrijā gada sākumā, vai katra ceturkšņa vai mēneša sākumā sarakstu par plānotajām sabiedrības informēšanas kampaņām. Šīs kampaņas varētu apstiprināt Vides ministrija vai LVAFa un sekot līdzī kā tiek paveikts darbs pie aktivitātēm. Tas liktu mazliet pārdomāt dažu apsaimniekotāju nevērīgo attieksmi pret sabiedrības izglītošanu.

11. Kā vērtējat patreizējo atskaišu sniegšanas sistēmu LVAFa/VPVB u.c.? Vai atskaišu formas, to iesniegšanas laiki un termiņi, kā arī pati iesniegšanas kārtība ir optimāla? Ja nē, kādi, jūsuprāt, uzlabojumi būtu nepieciešami?

Par atskaišu formām būtisku iebildumu nav. Atskaišu iesniegšanas termiņi pusgada atskaitēm un gada atskaitē ir pieņemami. Problēmu rada laicīgi iesniegt precīzu ikceturkšņa atskaiti par iepriekšējā ceturksnī realizētiem vai savas saimnieciskās darbības nodrošināšanai izmantotiem iepakojuma un videi kaitīgu preču apjomiem, jo iesniegšanas termiņš ir pēc ceturkšņa beigām nākamā mēneša 20.datums. Mūsu klienti atskaites iesniedz līdz 20.datumam par iepriekšējo ceturksni, jo šis ir arī datums, kad jāsaņem atskaite VID par aprēķināto dabas resursu nodokli. Parasti līdz 20.datumam saņemam aptuveni 80% no visām atskaitēm, jo daži līgumpartneri tās sūta pa pastu pēdējā dienā, dažiem nav vēl visi nepieciešamie dokumenti apjoma aprēķināšanai u.c., tāpēc visas atskaites parasti saņemam līdz 30.datumam. Šo iemeslu dēļ būtu ļoti pateicīgi ja tiktu pagarināts datums līdz kuram jāiesniedz ikceturkšņa atskaites, lai nevajadzētu katru ceturksni sniegt divas – apjomi uz 20.datumu un vēlāk laboto ar precīziem datiem.

12. Vai ir vēl kādas lietas vai apstākļi, kas kavē sistēmas darbību un kuri būtu jāuzlabo?

Dažreiz rodas situācija, kad līgumpartneris nesniedz atskaiti par iepriekšējā ceturkšņa apjomiem. Domājam, ka Ministru kabineta noteikumus varētu papildināt ar sekojošu punktu:

„Ja komersants, kurš sadarbojas ar izlietotā iepakojuma vai videi kaitīgu preču atkritumu apsaimniekotāju un tādejādi ieguvis atbrīvojumu no dabas resursu nodokļa samaksas, neiesniedz apsaimniekotājam atskaites par iepriekšējā periodā realizēto vai savas saimnieciskās darbības nodrošināšanai izmantoto iepakojuma vai videi kaitīgu preču apjomiem līgumā noteiktajā termiņā, Apsaimniekotājs par to ziņo Valsts vides dienestam, kurš veic uzņēmumā pārbaudi.”

Šāds papildinājums veicinātu ātrāku datu apriti un normatīvajos aktos noteikto prasību izpildi.

SVARĪGI

Ministru kabineta noteikumos Nr.489 „Kārtība, kādā atbrīvo no dabas resursu nodokļa samaksas par videi kaitīgām precēm” 20.punktā ir noteikts, ka „Nodokļa maksātājs līgumu par viena veida videi kaitīgu preču atkritumu apsaimniekošanu vienlaikus drīkst slēgt tikai ar vienu apsaimniekotāju.....”.

Parasti apsaimniekotājs izstrādā plānu par trīs veida grupām:

- a) visa veida iepakojums un vienreiz lietojamie galda trauki un piederumi;
- b) videi kaitīgas preces – smēreļļas, eļļas filtri, riepas, akumulatori un baterijas;
- c) visa veida elektriskās un elektroniskās iekārtas.

Nav saprotams vai vienā apsaimniekošanas plānā var apvienot visas grupas un atsevišķi uzskaitīt, kuram līgumpartnerim piešķirt atbrīvojumu par konkrētiem iepakojuma un videi kaitīgu preču veidiem, tādejādi ministrijai savā rīkojumā arī būs jānorāda ne tikai uzņēmumu saraksts, kuriem piešķirts atbrīvojums, bet arī tieši kurām grupām. Vai arī iesniegt apsaimniekošanas plānu katram konkrētam iepakojuma un videi kaitīgu preču veidam, kas būtu ļoti liels gan programmu apjoms, gan atskaišu par katru konkrētu veidu.

Mēs ieteiktu sadalīt apsaimniekošanas sistēmas 3 dažādās grupās:

- 1) Visa veida iepakojums un vienreiz lietojamie galda trauki un piederumi;
- 2) Videi kaitīgas preces – smēreļļas, eļļas filtri, riepas, akumulatori un baterijas;
- 3) Visa veida elektriskās un elektroniskās iekārtas.

Nevajadzētu pieļaut, ka apsaimniekotājs var apsaimniekot tikai viena veida iepakojumu vai videi kaitīgas preces, jo tādejādi netiek uzlabota vides aizsardzība un savākšanas un pārstrādes sistēma. Apsaimniekotājs tikai specializēsies vienas preču grupas apsaimniekošanā, kura ir ekonomiski izdevīga, bet nerūpēsies par citu preču grupu savākšanas un pārstrādes uzlabošanu. Piemēram, pašreizējā tirgus situācijā ir ekonomiski neizdevīgi vākt un šķirot stikla iepakojumu, process ir dārgs, bet materiāla cena tirgū ir zema, savukārt alumīnija skārdenes sapsesējot aizņem mazāk vietas un materiālam ir ļoti laba cena tirgū. Līdzīgs piemērs ir arī videi kaitīgu preču apsaimniekošanā, kur vākt un

pārstrādāt svina akumulatorus un smēreļļas ir salīdzinoši izdevīgi, bet baterijas un visa veida riepas, it sevišķi traktoru un kravas automašīnu, ir neizdevīgi, jo savākšanas un pārstrādes izmaksas ir daudz lielākas nekā peļņa no materiāla. Tomēr, iegūto peļņu no pelnošu materiālu apsaimniekošanas vajadzētu novirzīt uz mazāk ekonomiski izdevīgu sistēmu attīstīšanu, kas ir pamatā iespējai iegūt DRN no iepakojuma vai videi kaitīgām precēm. Ja šis pamatprincips netiks ievērots, tad drīz vien mūsu dalītās atkritumu vākšanas apjomi nevis pieaugs, bet sāks strauji samazināties.

Vēl viens svarīgs jautājums, kuram vajadzētu pievērst uzmanību ir saistīts ar izlietotā iepakojuma un videi kaitīgu preču atkritumu savākšanas un pieņemšanas punktu izveidi un apsaimniekotāja reģionālo pārklājumu. Vajadzētu skaidri definēt, kas ir savākšanas vai pieņemšanas punkts un kādām prasībām tam ir jāatbilst, piemēram, atrašanās vieta, darba laiks, iespēja brīvi un bez atsevišķas atlīdzības nodot konkrētus videi kaitīgu preču atkritumus u.c.

Jautājumi SIA “ZAAO” projekta „Dabas resursu nodokļa atbrīvojumu piemērošanas sistēmu darbības efektivitātes novērtējums” īstenošanas ietvaros

Kā vērtējat savu sadarbību ar DRN atbrīvojumu piešķiršanas sistēmām?

Principā sadarbību vērtējam ļoti pozitīvi – tā ir stabila un konkrēti mūsu sadarbības partneris – SIA “Latvijas Zaļais Punkts” ir ieguldījis visai ievērojamus līdzekļus dalītās vākšanas sistēmas attīstībā – gan ar dotācijām konteineru iegādei, gan arī citādi.

Vai veicat kādas iedzīvotāju informēšanas kampaņas?

Jā, kampaņas tiek veiktas regulāri, gan pašu spēkiem, gan arī sadarbībā ar apsaimniekošanas sistēmām un pašvaldībām. Kampaņas vērtējam kā efektīvas, jo pēc tām tiešām var novērot iedzīvotāju aktivitātes pieaugumu, kas atsaucas arī savāktā materiāla daudzumu.

Vai pastāv kādas problēmas, kas traucē Jūsu darbību?

Jā, varētu teikt, ka galvenās problēmas ir divas. Pirmā ir dotāciju jautājums – tās ir piesaistītas pie konkrētā materiāla pārstrādes un pārstrādātā materiāla tirgus cenas. Tomēr šāds risinājums atsevišķu materiālu veidu savākšanā mums nes zaudējumus – piemēram, par polietilēna savākšanu saņemam dotāciju 100 Ls par tonnu apmērā, bet par papīru un kartonu – tikai 5 Ls par tonnu.

Otrā problēma ir krietni vispārīgāka – mums faktiski nav iespēju strādāt ar vairākām apsaimniekošanas sistēmām vienlaikus, mēs pēc būtības esam piesaistīti patreizējam sadarbības partnerim, jo tas ir investējis līdzekļus mūsu uzņēmumā un kategoriski iebilst pret to, ka, piemēram, no viņu dotētajiem konteineriem tiek pildītas apsaimniekošanas normas kādai no konkurējošajām sistēmām. Protams, viņus var saprast, taču mēs šai gadījumā esam situācijas ķīlnieki.

Jautājumi SIA „Inchcape Motors” projekta „Dabas resursu nodokļa atbrīvojumu piemērošanas sistēmu darbības efektivitātes novērtējums” īstenošanas ietvaros

Jautājumi saistībā ar nolietoto transportlīdzekļu apsaimniekošanu

13. Kas motivē/motivēja Jūsu uzņēmumu (vai transportlīdzekļu būvētāju/to pilnvaroto pārstāvi Latvijā) izmantot dabas resursa nodokļa par nolietoto transportlīdzekļa apsaimniekošanas atbrīvojumu?

Atbrīvojums samazina automašīnu gala cenu.

14. Kādi principi/apsvērumi ir pamatā nosakot apstrādāto nolietoto transportlīdzekļu plānotais skaitu un kopējā masu, izstrādājot apsaimniekošanas plānu?

Vadāmie pēc pārdoata jauno automašīnu skaita – izrēķinām procentuāli.

15. Vai saskatāt grūtības apsaimniekošanas plānu realizācijā? Ja jā, tad kādas?

Grūtību pagaidām nav

16. Kas noteica Jūsu NTL apstrādes uzņēmuma/u izvēli?

Mūsu gadījumā bija pazīstams pārstrādātāja pārstāvis.

17. Vai Latvijā ir pietiekamas izvēles iespējas starp NTL apstrādes uzņēmumiem?

Grūti pateikt, neesam veikuši šādus meklējumus.

18. Kā vērtējat sadarbību ar NTL apstrādes uzņēmumiem?
(vērtējums no 1 līdz 5).

3,5

19. Cik bieži apstrādes uzņēmumu nosūta jums informāciju par izmaiņām viņu pakalpojumos, savākšanas vietu izvietojumā?

Šādas informācijas apmaiņas nav.

20. Vai Jūs sniežat informāciju apstrādes uzņēmumiem par Jūsu markas transportlīdzekļiem, lai uzlabotu apstrādi?

Nē, neuzskatām, ka mūsu markas auto būtu kādas tik specifiskas detaļas.

21. Cik bieži apstrādes uzņēmums/i informē Jūs par apstrādes izpildes mērķiem/uzdevumiem:
- Reizi gadā*
 - Reizi ceturksnī
 - Reizi mēnesī
22. Kāda Jums ir informācijas apmaiņa par NTL apsaimniekošanu ar transportlīdzekļa būvētāju?
- Ir izstrādātas vadlīnijas
 - Notiek regulāras apmācības (minēt cik bieži)
 - Tiek izplatīta informācija par iespējām pārstrādāt NTL sastāvdaļas
 - Cits – nevar teikt, ka būtu šāda informācijas apmaiņa*
23. Kā vērtējat ieviesto dabas resursa nodokli par nolietoto transportlīdzekļa apsaimniekošanas nepieciešamību:
- Vai nodoklis stimulē atkritumu apsaimniekošanu?
 - Vai nodoklis ir tikai fiskāls instruments un tam nav nozīmes nolietoto transportlīdzekļu apsaimniekošanā?*

24. Vai Jūs redzat, ka kādas no atkritumu plūsmām no NTL sagādā īpašas problēmas?

Nē

25. Kā jūs informējat klientus par NTL nodošanu apstrādei?

Nē, jo šādā gadījumā klienti varētu mūs pārprast, domājot, ka mūsu markas auto ir ļoti neizturīgi.

26. Kā vērtējat pārskata sniegšanas sistēmu par nolietotu transportlīdzekļu savākšanu un pārstrādi, kas jāiesniedz līdz katru gadu līdz 1.februārim? Kādi uzlabojumi būtu nepieciešami?

Mūsaprāt, lielākai iniciatīvai vajadzētu nākt no pārstrādātāju puses. Arī Vides ministrija pati varētu skaidrāk formulēt savu viedokli, jo vairākkārt vēršoties pēc padoma konkrētu un skaidru atbildi tā arī nesaņēmām.

Jautājumi SIA „Auto Italia” projekta „Dabas resursu nodokļa atbrīvojumu piemērošanas sistēmu darbības efektivitātes novērtējums” īstenošanas ietvaros

Jautājumi saistībā ar nolietoto transportlīdzekļu apsaimniekošanu

27. Kas motivē/motivēja Jūsu uzņēmumu (vai transportlīdzekļu būvētāju/to pilnvaroto pārstāvi Latvijā) izmantot dabas resursa nodokļa par nolietoto transportlīdzekļa apsaimniekošanas atbrīvojumu?

Galvenā motivācija bija finanšu līdzekļu ietaupīšana.

28. Kādi principi/apsvērumi ir pamatā nosakot apstrādāto nolietoto transportlīdzekļu plānotais skaitu un kopējā masu, izstrādājot apsaimniekošanas plānu?

Šis skaits tiek noteikts kā zināms procents no Latvijā esošo mūsu markas auto daudzuma.

29. Vai saskatāt grūtības apsaimniekošanas plānu realizācijā? Ja jā, tad kādas?

Nekādu grūtību līdz šim nav bijis.

30. Kas noteica Jūsu NTL apstrādes uzņēmuma/u izvēli?

Pirms līguma slēgšanas pārstrādes uzņēmumi iesūtīja savus sadarbības piedāvājumus, no kuriem izvēlējamies mums piemērotāko variantu.

31. Vai Latvijā ir pietiekamas izvēles iespējas starp NTL apstrādes uzņēmumiem?

Izvēle ir, taču tā nav pārāk liela.

32. Kā vērtējat sadarbību ar NTL apstrādes uzņēmumiem?
(vērtējums no 1 līdz 5).

4

33. Cik bieži apstrādes uzņēmumu nosūta jums informāciju par izmaiņām viņu pakalpojumos, savākšanas vietu izvietojumā?

Reizi pusgadā

34. Vai Jūs sniežat informāciju apstrādes uzņēmumiem par Jūsu markas transportlīdzekļiem, lai uzlabotu apstrādi?

Nē, šādu informāciju nesniedzam.

35. Cik bieži apstrādes uzņēmums/i informē Jūs par apstrādes izpildes mērķiem/uzdevumiem:
- Reizi gadā*
 - Reizi ceturksnī
 - Reizi mēnesī
36. Kāda Jums ir informācijas apmaiņa par NTL apsaimniekošanu ar transportlīdzekļa būvētāju?
- Ir izstrādātas vadlīnijas
 - Notiek regulāras apmācības (minēt cik bieži)
 - Tiek izplatīta informācija par iespējām pārstrādāt NTL sastāvdaļas
 - Cits (informācijas apmaiņa nenotiek, katrs izplatītājs nodarbojas ar šiem jautājumiem individuāli)*
37. Kā vērtējat ieviesto dabas resursa nodokli par nolietoto transportlīdzekļa apsaimniekošanas nepieciešamību:
- Vai nodoklis stimulē atkritumu apsaimniekošanu?
 - Vai nodoklis ir tikai fiskāls instruments un tam nav nozīmes nolietoto transportlīdzekļu apsaimniekošanā?*

38. Kā jūs informējat klientus par NTL nodošanu apstrādei?

Klientiem atsevišķi šāda informācija netiek sniegta.

39. Kā vērtējat pārskata sniegšanas sistēmu par nolietotu transportlīdzekļu savākšanu un pārstrādi, kas jāiesniedz līdz katru gadu līdz 1.februārim? Kādi uzlabojumi būtu nepieciešami?

Mūsaprāt pašam NTL apstrādātājam būtu jāsniedz visa informācija par konkrētas markas automašīnu pārstrādes apjomiem.

Jautājumi SIA „Norde” projekta „Dabas resursu nodokļa atbrīvojumu piemērošanas sistēmu darbības efektivitātes novērtējums” īstenošanas ietvaros

Jautājumi saistībā ar nolietoto transportlīdzekļu apsaimniekošanu

40. Kas motivē/motivēja Jūsu uzņēmumu (vai transportlīdzekļu būvētāju/to pilnvaroto pārstāvi Latvijā) izmantot dabas resursa nodokļa par nolietoto transportlīdzekļa apsaimniekošanas atbrīvojumu?

Atbrīvojums no nodokļa, kaut arī nedaudz, tomēr samazina kopējās izmaksas, kā arī automašīnas pārdošanas cenu.

41. Kādi principi/apsvērumi ir pamatā nosakot apstrādāto nolietoto transportlīdzekļu plānotais skaitu un kopējā masu, izstrādājot apsaimniekošanas plānu?

Šis cipars tiek aprēķināts procentos no pārdoto automašīnu skaita noteikta laika periodā.

42. Vai saskatāt grūtības apsaimniekošanas plānu realizācijā? Ja jā, tad kādas?

Līdz šim ar grūtībām neesam saskārušies.

43. Kas noteica Jūsu NTL apstrādes uzņēmuma/u izvēli?

SIA „Autopārstrāde” vienīgi no apzinātajiem uzņēmumiem izrādīja kādu vēlmi sadarboties.

44. Vai Latvijā ir pietiekamas izvēles iespējas starp NTL apstrādes uzņēmumiem?

Vadoties no mūsu pieredzes mēģinot slēgt līgumu par nolietoto transportlīdzekļu apstrādi, varam teikt, ka izvēles iespējas nav pietiekams.

45. Kā vērtējat sadarbību ar NTL apstrādes uzņēmumiem?
(vērtējums no 1 līdz 5).

4

46. Cik bieži apstrādes uzņēmumu nosūta jums informāciju par izmaiņām viņu pakalpojumos, savākšanas vietu izvietojumā?

Šādu informāciju apstrādātājs nav sūtījis.

47. Vai Jūs sniežat informāciju apstrādes uzņēmumiem par Jūsu markas transportlīdzekļiem, lai uzlabotu apstrādi?

Mūsu transportlīdzekļos nav specifisku iekārtu vai detaļu par kurām pārstrādātājs būtu atsevišķi jāinformē.

48. Cik bieži apstrādes uzņēmums/i informē Jūs par apstrādes izpildes mērķiem/uzdevumiem:

- a. Reizi gadā
- b. Reizi ceturksnī
- c. Reizi mēnesī

49. Kāda Jums ir informācijas apmaiņa par NTL apsaimniekošanu ar transportlīdzekļa būvētāju?

- a. Ir izstrādātas vadlīnijas
- b. Notiek regulāras apmācības (minēt cik bieži)
- c. Tiek izplatīta informācija par iespējām pārstrādāt NTL sastāvdaļas
- d. Cits (nekāda speciāla informācijas apmaiņā netiek veikta)

50. Kā vērtējat ieviesto dabas resursa nodokli par nolietoto transportlīdzekļa apsaimniekošanas nepieciešamību:

- a. Vai nodoklis stimulē atkritumu apsaimniekošanu?
- b. Vai nodoklis ir tikai fiskāls instruments un tam nav nozīmes nolietoto transportlīdzekļu apsaimniekošanā?

51. Kā jūs informējat klientus par NTL nodošanu apstrādei?

Šāda veida informēšana netiek veikta.

52. Kā vērtējat pārskata sniegšanas sistēmu par nolietotu transportlīdzekļu savākšanu un pārstrādi, kas jāiesniedz līdz katru gadu līdz 1.februārim? Kādi uzlabojumi būtu nepieciešami?

Mūsaprāt lielākai iniciatīvai un atbildībai būtu jānāk no paša pārstrādes uzņēmuma puses, mazāk iesaistot transportlīdzekļu izplatītāju.

Jautājumi SIA „Īle un Herbsts” projekta „Dabas resursu nodokļa atbrīvojumu piemērošanas sistēmu darbības efektivitātes novērtējums” īstenošanas ietvaros

Jautājumi saistībā ar nolietoto transportlīdzekļu apsaimniekošanu

53. Kas motivē/motivēja Jūsu uzņēmumu (vai transportlīdzekļu būvētāju/to pilnvaroto pārstāvi Latvijā) izmantot dabas resursa nodokļa par nolietoto transportlīdzekļa apsaimniekošanas atbrīvojumu?

Atbrīvojums, kaut arī nedaudz, tomēr samazina automašīnas cenu.

54. Kādi principi/apsvērumi ir pamatā nosakot apstrādāto nolietoto transportlīdzekļu plānotais skaitu un kopējā masu, izstrādājot apsaimniekošanas plānu?

Aprēķinam procentuāli no pārdotajām jaunajām automašīnām.

55. Vai saskatāt grūtības apsaimniekošanas plānu realizācijā? Ja jā, tad kādas?

Ar grūtībām neesam saskārušies.

56. Kas noteica Jūsu NTL apstrādes uzņēmuma/u izvēli?

Uzņēmumu norādīja viens no nolietoto autodaļu savācējiem, kuram ar to jau bija izveidojusies sadarbība.

57. Vai Latvijā ir pietiekamas izvēles iespējas starp NTL apstrādes uzņēmumiem?

Grūti pateikt, citus apstrādes uzņēmumus neesam meklējuši.

58. Kā vērtējat sadarbību ar NTL apstrādes uzņēmumiem?
(vērtējums no 1 līdz 5).

3,5

59. Cik bieži apstrādes uzņēmumu nosūta jums informāciju par izmaiņām viņu pakalpojumos, savākšanas vietu izvietojumā?

Šāda informācijas apmaiņa starp uzņēmumiem nenotiek.

60. Vai Jūs sniežat informāciju apstrādes uzņēmumiem par Jūsu markas transportlīdzekļiem, lai uzlabotu apstrādi?

Šādu informāciju nesniedzam, arī pārstrādes uzņēmums to nav pieprasījis.

61. Cik bieži apstrādes uzņēmums/i informē Jūs par apstrādes izpildes mērķiem/uzdevumiem:
- Reizi gadā
 - Reizi ceturksnī
 - Reizi mēnesī
62. Kāda Jums ir informācijas apmaiņa par NTL apsaimniekošanu ar transportlīdzekļa būvētāju?
- Ir izstrādātas vadlīnijas
 - Notiek regulāras apmācības (minēt cik bieži)
 - Tiek izplatīta informācija par iespējām pārstrādāt NTL sastāvdaļas
 - Cits (šāda veida informācija netiek saņemta)
63. Kā vērtējat ieviesto dabas resursa nodokli par nolietoto transportlīdzekļa apsaimniekošanas nepieciešamību:
- Vai nodoklis stimulē atkritumu apsaimniekošanu?
 - Vai nodoklis ir tikai fiskāls instruments un tam nav nozīmes nolietoto transportlīdzekļu apsaimniekošanā?
64. Kā jūs informējat klientus par NTL nodošanu apstrādei?

Klientus neinformējam, jo tas var diskreditēt mūsu produktu klientu acīs, norādot uz tā iespējamo neizturību un kvalitātes trūkumu.

65. Kā vērtējat pārskata sniegšanas sistēmu par nolietotu transportlīdzekļu savākšanu un pārstrādi, kas jāiesniedz līdz katru gadu līdz 1.februārim? Kādi uzlabojumi būtu nepieciešami?

Lielākai iniciatīvai šajā jautājumā būtu jānāk no pārstrādātāja puses; diemžēl kontaktējoties ar Vides ministrijas amatpersonām par neskaidrajiem jautājumiem konkrētas atbildes neesam saņēmuši.

Jautājumi SIA „Autopārstrāde” projekta „Dabas resursu nodokļa atbrīvojumu piemērošanas sistēmu darbības efektivitātes novērtējums” īstenošanas ietvaros

Jautājumi saistībā ar nolietoto transportlīdzekļu apsaimniekošanu – auto pārstrādātājiem

66. Cik ilgi jau darbojaties NTL pārstrādes jomā? Vai darbojāties arī pirms 2004.gadā pieņemtā NTL likuma?

Uzņēmums darbojas kopš 2005. gada.

67. Kā Jūs uzskatāt vai izvirzītās NTL atkritumu pārstrādes normas (80-85%) sasniegšana sagādā Jums grūtības?

Principā problēmu ar normu sasniegšanu nav.

68. Kuras atkritumu frakcijas nerada problēmas pārstrādāt Jūsu uzņēmumam?

Visas frakcijas tiek smalcinātas un šķirotas, izdalīt kādu atsevišķi nevar.

69. Kuras atkritumu frakcijas ir grūtāk pārstrādāt Jūsu uzņēmumam?

Tas pats, kas iepriekšējā jautājumā.

70. Kuras atkritumu frakcijas sagādā problēmas nodot tālākai pārstrādei?

Vislielākās problēmas sagādā plastmasas realizācija, jo tā dalās vairākās kategorijās, kurām ir dažādas īpašības. Arī plastmasas materiālu ekonomiski izdevīga pārstrāde gan Latvijas, gan Pasaules līmenī nav līdz galam atrisināta.

71. Kā Jūs plānojat nolietoto transportlīdzekļu pārstrādes apjomu katrā gadā?

- a. Pēc uzņēmuma jaudas
- b. Pēc potenciāli iespējamo norakstāmo automašīnu skaita
- c. Ņemot vērā noslēgtos līgumus ar transportlīdzekļu būvētāju pilnvarotiem pārstāvjiem
- d. Citi apsvērumi

Apjomus prognozēt ir ārkārtīgi sarežģīti, jo to visu nosaka NTL tirgus, kurš strauji mainās.

72. Vai esat veikuši kādus pētījumus attiecībā uz automašīnu marku dažādo detaļu svaru, to saturu? Ja jā vai varētu to minēt?

Jā, paši esam svēruši vairākus automašīnu komponentus, jo ražotāji šādus datus ir atteikušies sniegt. Līdz šim jau ir izveidota ievērojama un visai precīza datubāze.

73. Vai Jūsu uzņēmumam būtu interese piedalīties kādā pētnieciskā projektā saistībā ar NTL, atkritumu sastāvu, svaru, utt.?

Ņemot vērā pašreizējos ekonomiskos apstākļus un to, ka paši jau esam veikuši līdzīgus pētījumus, pagaidām šāda interese nav.

74. Vai vides institūcijas (piemēram, Reģionālā vides pārvalde) ir informējusi jūs par kādām jaunām vides prasībām atkritumu apsaimniekošanas jomā? Ja jā tad par kādām?

Speciāli šāda informācija nav sniegta.

75. Kas motivē Jūsu uzņēmumu slēgt līgumu ar transportlīdzekļu būvētāju pilnvaroto pārstāvi? Vai saņemat daļu no piešķirtā dabas resursa nodokļa atbrīvojuma summas?

No būvētājiem piešķirtā DRN atbrīvojuma neko nesaņemam, līgumus slēdzam tikai vēsturisku apsvērumu dēļ, kad tas deva priekšrocības piedaloties dažādos izsludinātos konkursos.

76. Kā vērtējat ieviesto dabas resursa nodokli par nolietoto transportlīdzekļa apsaimniekošanas nepieciešamību:

- Vai nodoklis stimulē atkritumu apsaimniekošanu?
- Vai nodoklis ir tikai fiskāls instruments un tam nav nozīmes nolietoto transportlīdzekļu apsaimniekošanā?

77. Vai saņemat informāciju no lielākajiem transportlīdzekļu būvētājiem informāciju par labāku iespēju apstrādāt un pārstrādāt viņu marku transportlīdzekļus?

Šāda specifiska informācija speciāli netiek sniegta un no mūsu puses skatoties, tai arī nebūtu īpaši lielas nozīmes.

78. Ja jā, cik bieži transportlīdzekļu būvētāji sniedz informē Jūs par jaunumiem transportlīdzekļu uzbūvē, sastāvā?

- Reizi gadā
- Reizi ceturksnī
- Reizi mēnesī

79. Vai gribat izcelt kādu uzņēmumu, kas varētu kalpot kā labās prakses piemērs informēšanas un sadarbības jomā?

Nevaram izcelt kādu konkrētu uzņēmumu.

80. Vai Jūs redzat, ka kādas no atkritumu plūsmām no NTL apsaimniekošanā sagādā īpašas problēmas?

Nevarētu teikt, ka kāda no plūsmām radītu īpašas problēmas.

81. Kā jūs informējat klientus par savu uzņēmumu un iespēju nodot NTL?

Caur savu mājaslapu, esam arī ieviesuši bezmaksas informatīvo tālruni.

82. Vai Jums ir sadarbība ar pašvaldībām, sniedzot informāciju par Jūsu darbību?

Sadarbība aprobežojas saņemot licenci no pašvaldības par nodarbošanos ar metālu savākšanu tās teritorijā.

83. Kā vērtējat pārskata sniegšanas sistēmu par nolietotu transportlīdzekļu savākšanu un pārstrādi?

Tā, protams, prasa cilvēku un laika resursus, taču pagaidām īpašas problēmas nesagādā. Ir gan dzirdēts, ka šī sistēma kļūs komplicētāka.

84. Kurš speciālists gatavo atskaites?

Speciālists, kurš ir atbildīgs par izveidoto datu bāžu uzturēšanu un atjaunošanu.

85. Vai izmantojat kādu speciālu programmu, lai sagatavotu nepieciešamās atskaites?

Speciālas programmas nav, ir izveidota datubāze.

86. Kādi uzlabojumi atskaišu sistēmā būtu nepieciešami?

Mūsaprāt vispār būtu jālikvidē DRN par transportlīdzekļiem, jo tam nav nekāda iespaids uz NTL pārstrādi.

Paldies!!!!!!!!!!